

plývá, že by náhrada, kterou měla pojišťovna z pojistné smlouvy poskytnouti, byla aspoň o částku 2.702 Kč, nebo nejméně o 1.800 Kč menší, kdyby údaje byly bývaly správné. Podle čl. 18 všeobecných pojistných podmínek musí všechny údaje, jež učinil pojistník pojistiteli za vyšetřování škody, býti správné a úplné. Poruší-li tuto závaznost, ztrácí pojistník podle čl. 19 týchž podmínek právo na plnění pojistitelovo. Z výjimky tam stanovené pro případ čl. 16, odstavec 2, uved. podmínek, o něž však tu nejde, jest patrné, že se tato ztráta neomezuje jenom na jednotlivé věci, jichž se nesprávné údaje týkaly. Že by šlo o různé a s hlediska pojištění samostatné skupiny pojištěných věcí a že by se nesprávné údaje vztahovaly jen na některou skupinu z nich, nebylo ve sporu ani tvrzeno. Nelze tedy důvodně míti za to, že by nesprávné údaje žalovaných nebyly měly vlivu na zjištění neb objem pojistitelova plnění, jež jest podle okolností tohoto případu posuzovati v celku. Nejsou proto v souzeném případě vyloučeny následky průpadní doložky, vytčené v článku 19 podmínek, jenž v podstatě odpovídá předpisu § 32, odst. 3, zákona o poj. smlouvě ze dne 23. prosince 1917 č. 501 ř. z. Tvrzení, že průpadní doložka odporuje dobrým mravům, jest bezvýznamné, což plyne již z toho, že se dotčená doložka shoduje s ustanovením zákona o poj. smlouvě. Jestliže pojišťovna vyplatila žalovaným plnou náhradu, majíc za to, že je k tomu povinna, kdežto ve skutečnosti k tomu povinna nebyla, jak jest zřejmé z předchozích vývodů, jde tu o případ, který jest posuzovati podle §§ 1431 a 1437 obč. zák. Nižší soudy posoudily tudíž věc správně po právní stránce.

Čís. 15762.

Statkoví úředníci (zák. č. 9/1914 ř. z.).

Za soudní uplatnění nároků pro předčasné propuštění ve smyslu § 33 uvedeného zákona jest pokládati též uplatnění nároků těch před rozhodci podle §§ 577 a dalších c. ř. s. nebo u mimořádných soudů, jakými jsou i rozhodčí soudy zákonem zřízené.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1937, Rv I 1907/36.)

Žalobce — statkový úředník — tvrdě, že byl dne 8. října 1931 předčasně a bezdůvodně propuštěn ze služeb žalovaného, domáhá se na něm mimo jiné náhrady škody, vzniklé mu z tohoto propuštění. Proti žalobě namítl žalovaný preklusi žalobního nároku podle § 33 zák. č. 9/1914 ř. z. P r v ý s o u d uznal částečně podle žaloby. D ů v o d y: Nároky žalobcovy nejsou promlčeny. Podle předpisů platných v roce 1931 byla k rozhodnutí o nárocích žalobcových příslušnou paritní komise u okresního úřadu v Č., u něhož žalobce podal dne 8. října 1931 žádost o svolání paritní komise. Do konce roku 1931 paritní komise svolána nebyla a dnem 1. ledna 1932, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 4. července 1931 Sb. z. a n., staly se příslušnými pracovní soudy (okresní soud v M.). Žaloba vznesená pak dne 25. června 1932, tedy před uplynutím

šestiměsíční lhůty ode dne, kdy žalobce mohl nárok uplatňovati, byla proto podána včas. Odvolací soud nepřiznav žalobci nárok na náhradu za předčasné propuštění ze služby uvedl v důvodech: Žádost žalobce o svolání paritní komise nebyla lhůta § 33 přerušena, neboť v uved. předpisu jest propuštění bezvýjimečně stanoveno jako počátek lhůty k uplatnění náhradního nároku propuštěného zaměstnance, takže nelze počítati šestiměsíční propadnou lhůtu jinak než od 8. října 1931. Ve lhůtě končící dnem 8. dubna 1932 neuplatnil žalobce nárok podle § 32 zák. č. 9/1914 ř. z. a proto nárok ten zanikl (rozh. č. 14656 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Podle § 33 zákona č. 9/1914 ř. z. jest nároky pro předčasné propuštění soudně uplatnití v šesti měsících po dni propuštění, jinak jsou vyloučeny. Šestiměsíční lhůtu jest počítati ode dne úředníkovra propuštění a nikoli ode dne, kdy úředník může nároky z bezdůvodného propuštění na soud vznésti (Sb. n. s. č. 14656). Žalobce podal dne 8. října 1931 u okresního úřadu v Č. žádost o svolání paritní komise. Za soudní uplatnění ve smyslu § 33 zákona č. 9/1914 ř. z. jest pokládati též uplatnění nároku před rozhodci podle §§ 577 a násl. c. ř. s. nebo u mimořádných soudů, jakými jsou i rozhodčí soudy zákonem zřízené. V souzené věci ovšem strany nepřednesly a nebylo zjištěno ani, o jakou paritní komisi šlo, o jejíž svolání žalobce dne 8. října 1931 u okresního úřadu v Č. žádal, ani zda tato paritní komise měla povahu některého ze soudů shora uvedených a zda byla příslušná k jednání a rozhodnutí o žalobcových nárocích, o něž jde. V těchto směrech mělo býti řízení podle § 182 c. ř. s. doplněno, zvláště když jde o otázku prekluse podle § 33 zákona č. 9/1914 ř. z., kterou jest se zabývati z úřadu (Sb. n. s. č. 9550). Protože se tak nestalo, trpí řízení odvolací vadou, která zabraňuje řádnému probrání a důkladnému posouzení rozepře (§ 503 č. 2 c. ř. s.).

Čís. 15763.

I postupník jest oprávněn k přijetí oznámení vad ze správy, které vznikly proti postupiteli před postupem.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1937, Rv I 512/35.)

Proti žalobě na zaplacení pohledávky za provedení díla, postoupené žalobci stavitelem, namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku ze správy pro vady díla. Nižší soudy uznaly tuto pohledávku důvodem po právu, odvolací soud z těchto důvodů: Žalovaný nebyl prekludován tím, že neuplatňoval započtení před postupem pohledávky na žalobce S-a, ani tím, že, když mu postup byl oznámen, tak